

Spoštovani!

Pred nekaj dnevi, okoli praznika vseh svetih, so množice na grobovih in goreče sveče in rože razkrile enega izmed kriterijev, po katerem se človek loči od primatov. Ta kriterij so pogrebni rituali. Načini pokopa so se skozi zgodovino sicer spreminjali, skupni imenovalci pa je vselej bil globoko spoštovanje do pokopnega prostora: piramid, grobnih gomil, katakomb, nekropol ... Že v prvih civilizacijah je bilo onečaščenje grobov skrajno nizkotno dejanje, zato so celo roparji pazili, da so pobirali le grobne prdatke, pokojnikov pa se niso dotikali. Zaradi rimskega spoštovanja počivališč mrtvih so se kristjani večkrat zatekli v katacombe; tja jim preganjalci krščanstva niso nikoli sledili, čeprav so dobro vedeli, da se skrivajo tam.

2000 let pozneje si je arhitekt Jože Plečnik zamislil vrt vseh svetih v Ljubljani. Zamislil si je žale, posvečeni kraj ... Tudi v svoji najhujši nočni mori si gotovo ni predstavljal, da se bo samo nekaj let zatem začela velika skrunitev grobov na Žalah, Orlovem vrhu in drugod po Sloveniji. Samo mesec dni po prihodu zmagovite partizanske vojske v Ljubljano je notranji minister Zoran Polič izdal ukaz o uničenju grobov nasprotnikov revolucije. Podobno kot v Franciji med jakobinsko diktaturo so tudi tukaj trupla pokojnikov izginila neznano kam. Z Orlovega vrha, tako se je šepetalo, naj bi jih vozili celo v tovarno lepila ... Slovenija je padla na predcivilizacijski nivo. V takem vzdušju se je živelo do političnih sprememb na začetku 90. let prejšnjega stoletja, ko se je prebudilo upanje na boljšo prihodnost.

A to upanje je začelo zelo hitro plahneti, saj so se pokazale posledice večdesetletne totalitarne pohabe. Večina kristjanov se je navadila, da svoje mnenje v družbi pove tiho, šepetaje; kristjani smo postali lažno skromni, politično korektni in zadovoljni zaprti v drugorazrednosti. O hrbtenici opozicij, kar je Rimskokatoliška cerkev dolga leta po vojni bila, ni bilo več ne duha ne sluha. Najslabše je stanje na Primorskem, kjer se je komunistični totalitarizem naslonil na fašistično podlago. V takem duhovnem ambientu je postala najšibkejša krepost med slovenskimi kristjani *krepost srčnosti*. In še danes je tako. Ko nekdo kaj odločno pove, mu takoj očitamo nekorektnost, radikalizem itn. Kdor pa za obrambo življenja poseže po orožju, je takoj označen za fanatika. Neki pater mi je očital, da poveljujem nasilje, ko sem hčerki dal ime po Ivani Orleanski ... Spet drugič sem naredil poskus in sem skupini dijakov pokazal fotografijo do zob oboroženega mehiškega mučenca Joséja Luisa Sáncheza del Ría, nato pa jih nisem mogel prepričati, da je papež Frančišek taistega človeka razglasil za svetnika. Orožje po njihovem mnenju ne gre skupaj s svetništvom. Takoj so začeli citirati tisti Jezusov stavek o pospravljanju meča v nožnico, da ne bomo z njimi pokončani, ki si ga nekateri kristjani razlagajo povsem narobe. Koncepta obrambne vojne, ki je po naravnem pravu in Katekizmu Katoliške cerkve (KKC, členi 2263–2266) popolnoma legitimna, sploh ne razumejo. Fantje in možje, za katere darujemo to mašo, so ga razumeli: v revoluciji so prepoznali napad najbolj temačne mistike na vero, dom in rod. Filozof Milan Komar zapiše, da so nagonsko začutili, da je v komunističnem gibanju nekaj lažnega in neiskrenega. In so se uprli. Če bi bile v naši slovenski Cerkvi razmere normalne, bi imeli zbrano že vse potrebno za njihovo beatifikacijo. Žal namesto tega od tega ali onega pridigarja poslušamo solzavo moraliziranje o nenasilju in o prisegi Hitlerju, ki je sploh nikoli ni bilo. To je v najbolj svinčenih letih v Jugoslaviji dokazal že zgodovinar Janez Peršič v znanstvenem članku v *Zgodovinskem časopisu*. Pogovor z gospodom Peršičem boste lahko prebrali v naslednji *Zavezi*.

Možje, ki se jih danes spominjamo in se jim priporočamo, so bili po smrti v boju pokopani na Orlovem vrhu. Ker se je pred nekaj leti izkazalo, da je večina njihovih posmrtnih ostankov kljub skrunitvi še vedno tam, je nekaj srčnih mož na tem vojaškem pokopališču postavilo križ; pozneje so ga zaradi skrunilcev nekajkrat popravili in ponovno zasadili v zemljo. A kmalu se je izkazalo, da skrunilci niso kakšni počestni primitivci, ampak so navodila za skrunitev prišla od zgoraj. Ljubljanski župan Jankovič je v intervjuju za *Dnevnik* leta 2020 povsem odkrito izjavil: »Zadnjič je križ nekdo celo zabetoniral, moralo je biti ob neki čudni uri, da nismo opazili. Tako da se kar ukvarjamo s temi križi.« Ob taki izjavi bi pričakoval odločen odziv iz cerkvenih vrst, zlasti odziv vrhovnih pastirjev, ki bi morali biti plat zvona. Pri tem gre za napad

na osrednji simbol naše vere, za popolno skrunitev! Neki visok cerkveni dostojanstvenik se je sicer jezil in pridušal, da bo postavil nov križ in ga vso noč stražil, a je spet ostalo le pri besedah. Pomanjkanje močatosti in srčnosti je nekaj, kar nas loči od prve Cerkve in tudi od kakšnih drugih verskih skupnosti, ki ne bi nikoli dovolile takšnega teptanja svojih simbolov.

Ker pa odziva na to barbarsko početje ni bilo, si dediči revolucije dovolijo nadaljnje poteze. Aktualna koalicija, ki pod Svobodo vztrajno oži prostor svobode, bo v naslednjih dneh sprejela zelo fluiden zakon, ki bo še dodatno kriminaliziral pobito in desetletja diabolizirano domobransko vojsko.

A vendar upanje ostaja. Bog namreč ne pozabi svojih svetnikov. Lep primer je že omenjeni José Luis Sánchez del Río in drugi mehiški bojevniki, ki so se med obema svetovnjima vojnama uprli napadom mehiške vlade na vero in Cerkev. V bojih so bili zelo uspešni. Nazadnje pa poraženi, ker so vladno stran podprle ZDA, pa tudi mehiški episkopat je sklenil z vlado gnil kompromis in kristerosom zagrozil z izobčenjem. Vendar *Bog ne pozabi svojih svetnikov*. 71 let pozneje je Janez Pavel II. razglasil za svetnike več takrat ubitih mehiških duhovnikov, Benedikt XVI. je nadaljeval z beatifikacijami tamkajšnjih ubitih laikov, papež Frančišek pa je z nedavno kanonizacijo Sáncheza del Ría poudaril človekovo pravico do obrambe vere, naroda in doma, če je potrebno, tudi z orožjem. *Bog ne pozabi svojih svetnikov*. Za oboroženo Ivano Orleansko je bilo potrebnih skoraj 500 let od obsodbe na cerkvenem sodišču in sežiga na grmadi do razglasitve za svetnico, ko je pred njo pokleknil sam papež.

Bog ne pozabi svojih mučencev. Tudi pokopanih na Orlovem vrhu ne bo pozabil. Trenutnim centrom politične oblasti v Sloveniji pa naj veljajo besede slovaškega disidenta Krčmeryja komunističnim rabljem: »Vi imate moč, mi pa imamo prav.«

12.000 slovenskih mučencev, prosite za nas!